

Chương 6

Môn Đăng Hộ Đối Cũng Rất Phiền Phức

Đến công ty sớm, hiếm hoi lắm mới có một hôm đông người thế này. Hai mươi mấy chỗ ngồi đã được lấp kín, người người nhón nháo. Hóa ra theo thông lệ, mỗi tháng sẽ có một cuộc họp qua điện thoại.

Từ chiếc điện thoại chủ đặt trong tủ ở giữa văn phòng, tiếng nói chuyện của lãnh đạo vang ra, thực sự cũng chẳng có bao nhiêu người đang nghe, đã rất lâu rồi không gặp, mọi người đều tranh thủ thời gian để hàn huyên.

Tôi vui vẻ quay về chỗ ngồi, mở máy tính bắt đầu làm việc, nhưng thực ra là một công đôi ba việc, mắt nhìn chăm chăm vào màn hình, tai trái nghe động tĩnh từ trong điện thoại, tai phải thì cố gắng nắm bắt những thông tin thú vị trôi nổi trong không khí.

Các kỹ sư của bộ phận Duy tu¹ thực ra đều là những anh chàng có trình độ cao, nói về tính cách, chắc là vì phải tiếp xúc nhiều với khách hàng cho nên đã tôi luyện được những tính tốt, thực sự được gọi là “mạ bất hoàn khâu, đả bất hoàn thủ²”. Không như những người làm ở bộ phận Bán hàng lúc nào cũng “cả vú lấp miệng em”, nghiêm nhiên có dáng đứng của công ty, hay sai người khác làm việc, chẳng hề khách sáo nể nang ai.

Tôi nhận một cuộc điện thoại của bộ phận Bán hàng từ văn phòng ở Quảng Châu, giọng điệu tương đối ngạo mạn, yêu cầu tôi đặt cho anh ta một phòng khách sạn. Nhưng ngay cả việc anh ta là “hòa thượng ở miếu nào” tôi còn chẳng biết, cuối cùng vẫn phải kìm nén cơn tức giận để đặt phòng, có lẽ tại môi trường sống khách quan có ảnh hưởng rất lớn đến con người, mưa dầm thấm đất, tính cách của tôi cũng được tôi luyện trở nên sắc sảo hơn.

Lúc này, người đang nói lớn tiếng nhất là Nhậm Vĩ, anh ta đi tham gia khóa huấn luyện, bồi dưỡng ở Mỹ mới về, giờ than phiền với công ty về việc tiền trợ cấp đi công tác nước ngoài quá thấp.

Trương Đình đang gọi điện thoại để sắp xếp xe ra sân bay đón người.

“Là Frank đến phải không?” Tôi xen vào hỏi. Frank là một anh chàng đẹp trai người Ý, lại còn rất cá tính nữa.

Trương Đình gật đầu. “Ừ, chiều nay anh ta đến.”

Ngay lập tức có người lớn tiếng hỏi: “Là anh chàng tóc vàng người Ý đó sao?”

Tào Vũ thản nhiên cắt ngang: “Cái gì mà tóc vàng chứ? Rõ ràng là tóc đen mà!”

Nhậm Vĩ vui vẻ nói: “Khi tôi thấy anh ta thì đó là một mái tóc đen uốn mềm mại, lúc đó tôi còn bị dọa sợ giật mình vì cho rằng đã gặp phải âm hồn người chết.”

Trương Đình nói: “Các anh nói đều đúng, mỗi lần anh ta đến lại đổi một màu tóc khác nhau, dường như rất chịu khó thay đổi bản thân.”

Kỹ sư Hồ Hồng tỏ ra hào hứng. “Hay là chúng ta đánh cuộc xem lần này đến, anh ta sẽ nhuộm tóc màu gì?”

Trương Đình cười, hỏi: “Cược cái gì?”

“Người thua phải chi tiền, chúng ta sẽ góp vào để uống trà chiều, hiếm khi mọi người đến đông như thế này.”

Mọi người sôi nổi bàn tán. Chỉ đoán trong một thời gian ngắn mà màu gì cũng có, còn có người đoán đó là màu hỗn hợp. Kỹ sư Hồ thì nhiệt tình làm thư ký của trận cá cược.

Sắp đến buổi trưa, tôi thu dọn đồ đạc chuẩn bị sang nhà ăn của công xưởng thì bị Nhậm Vĩ ngăn lại. “Cô như vậy thật không ổn chút nào, bao nhiêu anh em còn ở đây mà cô định đi à?”

“Chẳng phải buổi chiều chúng ta mới đi uống trà sao, anh vội cái gì?” Tôi quay lại, cười tủm tỉm.

Trương Đình ở một bên nói: “Để Tú Nghiên đi đi, lâu rồi cô ấy chưa qua bên đó”, rồi lại quay sang tôi, bảo: “Đạo này cậu lười biếng quá đấy nhé, cẩn thận không bị sếp hỏi đến. Có phải vì không có tôi đưa đi nên cậu cảm thấy rất cô đơn không?” Gần đây triệu chứng ốm nghén của cô ấy đã ít đi, nên cái miệng lại không chịu tha cho người khác rồi.

Lần trước bị Tiểu Đường kéo qua quả nhiên là chẳng có chuyện gì tốt đẹp. Một đám người chán ngắt vây quanh tôi, không phân phải trái đúng sai mà tấn công tôi tan tấu, cho dù tôi có trăm nghìn cái miệng cũng không giải thích rõ ràng được. Sau đó nhờ có Chung Tuấn Hải xuất hiện, bọn họ mới hậm hực bỏ qua cho tôi. Từ đó, tôi liền lẩn trốn một thời gian, nhớ tới chuyện ấy lại cảm thấy da đầu tê dại.

Những chuyện này, đồng nghiệp ở “đông phủ” không thể nào biết được. Những chuyện liên quan đến công xưởng, bọn họ còn phải đợi tôi và Trương Đình truyền bá, nhưng hôm nay cô ấy lại tỏ vẻ lười biếng, chẳng buồn nhúc nhích, tự nhiên tôi đành trở thành “giai cấp lũng đoạn³”, sao có thể tự chui đầu vào rọ chứ?

Tôi cười ha ha, đi về phía bên đó.

Nhà ăn hôm nay náo nhiệt lạ thường, tự nhiên tôi lại chen vào giữa một đám người quen đông đúc ở đó.

Hiếm hoi lắm, hai người hài hước nhất bộ phận Công trình là Lão Tống và Lão Chu mới cùng ở đây.

Mọi người đang mồm năm miệng mười nói chuyện mua nhà, chẳng liên quan gì đến tôi, tôi thầm cảm thấy may mắn, ngồi ở một góc đông tai lắng nghe, hưởng thụ bầu không khí này.

Hóa ra một người họ Phùng của bộ phận IT muốn kết hôn, nhưng nhà cô người yêu muốn anh ta phải mua nhà trước rồi mới nói đến những chuyện khác.

Thành phố này của chúng tôi, nói to thì không to, nhưng nói nhỏ cũng chẳng phải nhỏ, giá nhà đất lại giống với tình hình chung của cả nước, tăng đến mấy lần. Vẫn là cái giá đó, mấy năm trước còn có thể mua được căn hộ có ba phòng ngủ, còn bây giờ thì mất giá nghiêm trọng, mua một căn hộ có hai phòng ngủ có lẽ cũng phải bù thêm một phần.

“Buồn chết tôi rồi, kết hôn thật là phiền phức!” Tiểu Phùng nói, còn tỏ vẻ khoa trương, đưa tay giật tóc mình.

Lão Chu ôn tồn khuyên nhủ: “Nếu mua nhà mới thì khó, nhưng mua lại nhà cũ thì cũng có thể đấy. Cậu còn trẻ, vài năm nữa có điều kiện kinh tế thì đổi nhà là được.”

Tiểu Đường nói: “Nếu anh là bố vợ của anh ấy thì tốt rồi.”

Lão Chu cũng có một cô con gái, nhưng mới năm tuổi. Thấy anh chàng vì chuyện mua nhà mà phải phiền não như vậy, Lão Chu quay sang Lão Tống, nói: “Đúng là lại đi vào vết xe đổ, hiện nay, tỷ lệ nam nữ mất cân bằng nghiêm trọng, chỉ sau hai mươi năm nữa, chuyện đàn ông tìm vợ có lẽ sẽ trở thành vấn đề rất lớn. Tiểu Phùng của chúng ta cũng coi như tìm được một người, con trai cậu sau này còn không biết thế nào ấy chứ!”

Hai người họ thường xuyên cãi nhau về con cái mình, đương nhiên đó chỉ là nói đùa thôi.

Lão Tống lập tức tỏ ra buồn rầu.

Lão Chu cười, nói: “Con trai cậu lớn hơn con gái tôi ba tuổi, trông dáng vẻ cũng đàng hoàng, đứng đắn, thế này đi, cậu cố gắng thêm chút nữa, xây một ngôi biệt thự ở gần hồ, con bé nhà tôi sẽ lấy con trai cậu.”

Lão Tống thở dài. “Biệt thự ư? Khó đấy. Chi bằng để con trai tôi sang ở rể nhà cậu, như thế tôi cũng tiết kiệm được một khoản tiền lớn để mua nhà.”

Lão Chu vui vẻ. “Như thế cũng coi như là một biện pháp hay. Mặc dù tôi bất tài nhưng vẫn có hai cái nhà, tuy hơi nhỏ nhưng sau này cần đến vẫn có thể dùng làm của hồi môn cho con gái đi lấy chồng.”

Hai mắt Lão Tống lập tức phát sáng. “Hay là chọn ngày không bằng gặp ngày, ngay hôm nay tôi sẽ mang con trai sang tặng cho cậu?”

Lão Chu hoảng hốt lắc đầu. “Đừng đừng, còn sớm quá, bây giờ mà cậu tặng con trai cho tôi thì cậu được lời quá còn gì, Lão Tống, cậu khôn thật đấy!”

Chúng tôi đều cười nghiêng ngả.

Cuối cùng, câu chuyện tự nhiên được chuyển sang vấn đề tiền nong. Bất luận là xưa hay nay, trong hay ngoài, dù đang ở thời đại nào thì đây có lẽ luôn là chủ đề hấp dẫn nhất.

Lâm Hạo rên rỉ một câu nói rất phổ biến hiện nay: “Tiền không quan trọng, quan trọng là không có tiền.”

Tiểu Đường nói: “Ngày nay thị trường chứng khoán rất sôi động, chi bằng đầu tư vào chứng khoán, có lẽ còn kiếm được nhiều hơn tiền lương.”

Đang nói chuyện, Chung Tuấn Hải bung khay thức ăn, mỉm cười đi đến, mọi người khách sáo nhường chỗ cho cậu ta.

Na Na ghé sát tới bên tai tôi với dáng vẻ rất kỳ lạ, khẽ nói: “Chị có phát hiện ra không, chị ở đâu thì đồng chí Ocean⁴ này cũng xuất hiện ở đó.”

Tôi phản kích: “Đúng là khả năng quan sát của em rất tốt. Khi người ta chưa quen với môi trường mới, tự nhiên sẽ muốn nói chuyện với người quen cho vui vẻ thôi mà.”

Na Na bĩu môi, nói: “Chưa quen với môi trường mới? Thôi đi, chị cứ đi hỏi thăm mà xem, bây giờ, khắp nơi trong công ty có ai mà không biết Giám đốc bộ phận Tài vụ? Anh ấy đã quen với mọi người từ lâu rồi. Còn nữa, những lần trước chị không đến, cho dù chỉ là cái bóng của anh ấy em cũng không thấy xuất hiện ở nhà ăn này.”

Chung Tuấn Hải loáng thoáng nghe thấy tên mình thì bất giác quay lại nhìn, cười, hỏi: “Nói tôi làm sao cơ?”

Na Na đảo mắt, lập tức chống chế. “A, cái đó... Chúng tôi đang nói muốn nghe ý kiến của Giám đốc Chung về vấn đề cổ phiếu, anh nói xem mua cổ phiếu có tốt không, hay là nên mua vàng?”

Cả đám người lập tức phóng những ánh mắt nóng bỏng về phía cậu ta. “Đúng vậy, đúng vậy! Giám đốc Chung làm tài vụ mà, lại từng đi du học ở phương Tây, chắc chắn có rất nhiều kinh nghiệm trong việc quản lý tài sản, mau truyền cho chúng tôi một chút kinh nghiệm đi!”

Chung Tuấn Hải cười ha ha, bắt đầu phân tích cho mọi người một cách rõ ràng, bài bản, từ cổ phiếu, vàng đến trái phiếu chính phủ, kỳ hạn thanh toán... rất chi tiết, cụ thể, mạch lạc đâu ra đấy khiến mọi người nghe mà nước miếng chảy ròng ròng, có mấy người còn hận không thể lập tức bay ra ngân hàng rút tiền đi mua cổ phiếu.

Na Na khẽ cầu tôi một cái, trong mắt tràn đầy vẻ đắc ý, cô ấy luôn là cao thủ biết chuyển nguy thành an để mưu lợi riêng.

Cuối cùng đám người cũng giải tán, tôi mang một tập tài liệu tới giao cho bộ phận Thu mua, lại tán ngẫu với những người ở đó một lát rồi mới thông thả đi ra.

Đi đến bãi cỏ, tôi vô tình nhìn thấy Chung Tuấn Hải đang đứng một mình, dường như cậu ta ra đây để hít thở không khí trong lành.

Tôi đi tới. Cậu ta nghe thấy tiếng bước chân từ phía sau liền quay đầu, nhìn thấy tôi, bất giác nhếch miệng cười.

“Chung Tuấn Hải, vừa rồi nghe cậu nói chuyện, tôi cũng rất muốn thử xem sao. Cậu nói xem, bây giờ mua cổ phiếu nào thì có thể kiếm được nhiều tiền?”

Chung Tuấn Hải nghĩ ngợi một lát, đột nhiên nở một nụ cười xấu xa. “Thực ra từ trước tới giờ tớ chưa từng mua mấy thứ đó. Tiền tớ kiếm được, một phần để tiêu một phần gửi ngân hàng.”

Tôi bỗng cảm thấy vừa bực mình vừa buồn cười. “Vậy vừa nãy cậu hùng hồn nói nhiều như vậy, chẳng phải là lừa gạt anh em bạn bè sao?”

Cậu ta khẽ nhếch mày, nói: “Sao có thể nói như vậy được chứ? Chẳng qua tớ chỉ nói cho họ biết ý kiến của mình đối với những vấn đề này mà thôi, cũng không ép ai quyết định điều gì. Cậu cho rằng bọn họ đều ngốc hết sao? Chỉ nghe thôi đã chắc chắn sẽ mua à?”

Dừng một lát, cậu ta lại nói: “Còn nữa, trong cuộc sống, có niềm vui thú thì luôn tốt hơn không có, nếu chơi cổ phiếu mà thắng được chút tiền thì cũng có thể khuấy động cuộc sống vốn đang bình thường, như thế chẳng phải cũng là chuyện tốt sao?”

Tôi im lặng, biết rõ rằng nếu chỉ dùng lời lẽ thì không thể thắng được cậu ta, trước giờ đều là như vậy.

“Đạo này Tiểu Tịnh rất bận phải không? Tôi gọi điện cho cô ấy, mới nói được mấy câu đã phải ngắt máy rồi.” Tôi đánh trống lảng.

Chung Tuấn Hải ngẩn người, nhún vai, nói: “Cũng có thể.”

Tôi cảm thấy kỳ lạ, hỏi: “Cậu làm bạn trai kiểu gì vậy?”

Cậu ta cúi đầu nghĩ ngợi một lát rồi mới nói: “Tớ không đến công ty của bố cô ấy làm việc, gia đình cô ấy rất không vui.”

Hóa ra dù có môn đăng hộ đối cũng chưa chắc đã được hài lòng.

“Tiểu Tịnh luôn đứng về phía cậu.” Tôi đành an ủi.

Cậu ta nhìn tôi một cái, dường như muốn nói điều gì đó nhưng lại thôi, đến cuối cùng vẫn không nói thêm gì nữa.

Buổi chiều, bầu không khí trong văn phòng rất sôi động, đặc biệt là khi sắp tới thời điểm Frank đến, tất cả đều là nhờ có vụ cá cược đó.

Khi Trương Đình thông báo Frank đang đi lên cầu thang, bầu không khí ở đây dường như có thể dùng hai chữ “sục sôi” để hình dung. Mấy “con bạc” chủ chốt không ngừng lăm bằm:

“Màu đỏ, màu đỏ.”

“Màu trắng, màu trắng.”

Sau đó có tiếng bước chân vọng đến, mọi người đều nín thở, ánh mắt nhìn chăm chăm ra phía hành lang.

Bóng dáng đẹp đẽ của Frank cuối cùng cũng xuất hiện trước mặt chúng tôi.

“Hello!” Ánh mắt anh ta nhìn khắp xung quanh một lượt, cất tiếng chào chúng tôi. Trên khuôn mặt anh tuấn là nụ cười kiểu Ý rạng rỡ mà đáng yêu.

Tất cả mọi người đều sững sốt, trong nháy mắt, bầu không khí trở nên tĩnh lặng tuyệt đối. Ba giây sau, một tràng cười dữ dội bùng bùng phát.

“Thế này thì phải làm thế nào, tính cho ai thắng đây?” Kỹ sư Hồ vừa cười vừa vò tóc, lăm bằm.

“Hòa rồi, ha ha!”

Trương Đình cười xong mới nói với vẻ tiếc nuối: “Thảm quá, bị trượt mắt buổi trà chiều rồi!”

Giữa tiếng cười của mọi người, Frank đưa tay lên xoa cái đầu mới cạo trọc của mình, không ngờ mới đến Trung Quốc có mấy lần mà đã được chào đón như thế này rồi.

Ghi chú:

1. Duy tu: giữ gìn và tu sửa.
2. Có nghĩa là mắng không mắng lại, đánh không đánh lại, ý nói một sự kiềm chế, nhẫn nhịn, bao dung rất lớn.
3. Lũng đoạn: độc quyền.
4. Tiếng Anh nghĩa là đại dương, biển. Đây là cách Na Na chơi chữ gọi thay tên “Hải”.